

Vahit

TUNALI

sanat

*Söyleyecek sözüm var,
diyen Vahit Tuna Anadolu Lisesi öğrencilerinin dergisi*

VAHİT TUNA ANADOLU LİSESİ

SANATIN DA ADRESİ

Sahibi:

Vahit Tuna Anadolu
Lisesi adına

Okul Müdürü

Cemal Korkut

Editör:

Ersan Özen

Türk Dili ve Edebiyatı
Öğretmeni

Eser İnceleme:

Ayşe Bulan

Sevim Kaloğlu

Tasarım:

Hilal Gökçeoğlu

Ersan Özen

İletişim:

<http://vtal.meb.k12.tr>

vahittunalidergi@gmail.com

0286 210 00 81

08/06/2017 tarihli
MİLLÎ EĞİTİM BAKANLIĞI
EĞİTİM KURUMLARI SOSYAL
ETKİNLİKLER YÖNETMELİĞİ
uyarınca hazırlanmıştır.

Ersan Özen

Hilal Gökçeoğlu

Sude Bozkurt

Zeynep Nur Zindan

Elif Şen

Elif Şen

Dilek Kutlu

Ceren Doğanay

Saltuk Sarıoğlu

Hakan Özcan

Sude Selin Kaya

Asude Çetin

Asude Çetin

Fatma Aslan

Balsu Budak

Dursun B. Ustabaş

Tuna Özen

İzlen Tayfur

Efe Sezen şahin

İrem Topçu

Hale Yavuz

Esmâ Bulut Uygun

Hilal Avşar

Ece Örmeci

Emre Yıldız

Göktürk Taha Arslan

Nil Mert

Nil Mert

Ceren Taylı

Kardelen Tumay

Zeynep Nur Zindan

Barış Berk Eren

Hilal Avşar

Sude Bozkurt

Balsu Budak

Hilal Deniz Akçura

Zeynep Nur Zindan

Bilal Güven

Vahit TUNALI sanat Sizlerle.....	3
Ölüm Manifestosu şiir	4
Genç Olmak deneme	5
Mevsimlerin En Güzeli şiir	6
Ben Ve Kalbim şiir.....	7
Şaşkın Yüreğim şiir	7
Ağlamak deneme.....	8
Oysa Sen şiir	9
Kaside	10
Biraz Dağınık şiir.....	12
Atatürk'ümü Özledim fıkra.....	13
Çaresiz şiir.....	14
Üzümler öykü.....	15
Kardelen şiir	16
Söyleyecek Sözüm Var: İnsan şiir.....	17
Mükemmeliyetçilik deneme	18
Kal Lütfen şiir.....	19
Yalnız ve ölmüş Bir Kadının Tragedyası öykü.....	20
Bir Vakit Seninle şiir.....	21
Umut öykü.....	22
Unutmak şiir	24
Bir Konuşabilse deneme.....	25
Düğümlenenler şiir	26
Manzara pitoresk şiir	27
Belki deneme.....	28
Han'a Rücû şiir.....	29
Resim.....	30
... şiir	30
Kırk Yedi Yılım şiir.....	31
Olduğumuz Gibi deneme.....	32
Resim.....	33
Soğuk Gece şiir.....	34
Fotoğraf.....	35
Öleyazmak şiir.....	36
Söylenecek Sözüm Var: Dünyalarımız deneme.....	37
Asrın Müdafaası fıkra.....	39
Sen şiir.....	40
Fotoğraf.....	41

Vahit TUNALI sanat SİZLERLE

Değerli Vahit Tuna Anadolu Lisesi ailesi

*Basın Yayın, İletişim ve Münazara Kulübü olarak 2018/2019 yılı etkinlikleri içinde öngördüğümüz **Vahit TUNALI sanat** dergimizin ilk sayısını tamamlamış bulunuyoruz.*

Bir dergi hazırlama düşüncesi oluşmaya başlamasından itibaren okulumuzun tüm öğrencileri arasında büyük bir heyecan uyandığını, dergiye katkı vermek isteyenlerin yoğunluğunu gördüğümüzde ise doğru bir iş yaptığımızı fark ettik. Öğrencilerimizin resim, fotoğraf, hikaye, şiir, deneme gibi türlerdeki becerilerinin de üst düzeyde olduğunu gördük.

Dergimizde yer bulması için mail adresimize gönderilen çalışmaların hepsi birbirinden yetkin eserlerdi. Bu yüzden seçim yaparken, eserler arasında nitelik esasına göre değil, birçok farklı türün dergimizde yer alması esasına göre seçim yapıldığını belirtmek isterim.

Dergimizin hazırlanması sürecindeki gayretli çalışmalarından dolayı kulüp başkanımız Hilal Gökçeoğlu'na ayrıca çok teşekkür ediyorum. Kendisinin gösterdiği bu gayretin, önümüzdeki dönemlerde kulübümüzde görev alacak öğrencilerimiz için de yol gösterici olacağını düşünüyorum.

***Vahit TUNALI sanat** 'ın önümüzdeki yıllarda da yayın hayatına devam ederek kalıcı bir dergi haline gelmesini temenni ediyorum. Katkı veren tüm öğrencilerimize saygılar, sevgiler...*

Ersan Özen

Türk Dili ve Edebiyatı öğretmeni

ŞİR

HİLAL

GÖKÇEDÖĞLÜ

ÖLÜM MANİFESTOSU

Dün gece bir adam öldürdüm,
Ve siz görmediniz.
Dün gece bir adam öldürdüm,
Ve siz duymadınız.
Çığlık çığlığa bir zulüm
Hem de yapayalnız.

Ağlayarak kaçıyordum ondan
Üstüm başımsa kan
Yoktu umurunda olan
Ama yaptım
Onu kalbinden bıçakladım.

Hapsolmuştum, kaybolmuştum.
Bilmediğim bir dünyada
Anlam arar olmuştum.
İlk defa değildi bu
Ama biraz da korkmuştum.

Dün gece bir adam öldürdüm
Ve siz asla duymadınız.
O beni istedi
Gözyaşlarımı görmediniz.
Elimi uzattım tutun diye, uzanmadınız
Sağır, kör, aptal
Hepiniz bir kutunun içinde tutsak
Haklıydınız ve yanıldınız.

Dün gece bir adam öldürdüm

DENEME

SUDE

BOZKURT

GENÇ OLMAK

Büyüme, hayatı tatmak için yanıp tutuşmak ve elin yandıkça gelen kül olma korkusu. Ufacık engellerde bile bocalamak, içten içe yorganların altına sığacak kadar küçülmek istemek.

Zor şey genç olmak özellikle de içinde seninle büyüyen biri varsa. Tüm o beklentilerin dışında bir de içindeki kişiyle tanışman gerekir, gerçek kimliğini bulman . Oysa ne kadar da kolay görünürdü filmlerde ya da yaşı geçmiş insanların eski anılarında. En kötüsü de ismi olmaması bu duygusal karmaşaların, ismi olmadığı için de yok sayılması 'ergenlik' deyip geçilmesi. Yeri geldiğinde içine sığamayan ruhunun en zamansız anda ufalması, gerçekten tüm bunları biyolojik bir terimle basitleştirmek hakaret sayılmalı. Ah, bir de soruyorlar 'Ne olacaksın sen?' diye. Ben şu an neyim ki? Elbette ki bir gün bulacaksın ne ya da kim olduğunu, tabi bulunabilen bir şeyse, ama o gün geldiğinde artık genç olmayacaksın. Hayatını tek renge indirmediğinde, o renk tenine ne kadar uygun olursa olsun, bir daha gökkuşağını aynı şekilde göremezsin ve evet işte o zaman büyüdüm diyebilirsiniz.

Gerçekten zor genç olmak ama buna değmeyeceğini söyleyemezsin.

ŞİR

MEVSİMLERİN EN GÜZELİ

ZEYNEP NUR
ZİNDAN

*Desem ki vakitlerden bir nisan akşamdır
Rüzgârların en ferahlatıcısı senden esiyor.
Çiçeklerin türlü renkleri birbirine karışıyor
Kuşlar cıvı cıvı, şarkılar söylüyor
Sen varsın ya yanımda, ilkbaharın bu neşesi ondandır.*

*Desem ki vakitlerden bir temmuz sabahıdır.
Dağların ardındaki portakalın rengi ortaya çıkıyor
Balıklar sevinçle bir oraya bir buraya zıplıyor
Sanki kardeş olmuş güneşle gökyüzü, sınımsız ısıtıyor
Sen sarıyorsun ya kalbimi, yazın bu samimiyeti ondandır*

*Desem ki vakitlerden bir ekim akşamıdır
Yapraklar ağaca küsmüş, sarılı turunculu yerlere saçılıyor
Gök kızmış birilerine, etrafa korku salıyor
Penceredeki damlalar teker teker yere düşüyor
Sen bir tek beni seviyorsun ya, sonbaharın kızması ondandır.*

*Desem ki vakitlerden bir şubat sabahıdır
Sular buz tutmuş, ısıllı ısıllı parlıyor
Kar tanelerinin desenleri etrafı süslüyor
Sanki melekler inmiş yeryüzüne, her yer bembeyaz görünüyor
Sen benimsin ya, tüm mevsimlerin güzelliği senden geliyor.*

ŞİİR

ELİF ŞEN

BEN VE KALBİM

Yağmur yağıyor yüreğime, dışarıya
Yüzümden hüznün akıyor adeta
Bu karanlık soğuk gecede
Bir gözüm açık bekliyorum yine...

Seni bir kere saramadı bu yüreğim
Sus da bir dinle, dinle söyleyeyim
Belki o gecede korkuyorum
Bir ihtimal şu ellerini uzatamaz mısın?

Karanlık, puslu, her yanımda sis
Sensiz kalbim unutulmuş görmez misin?
Yenik düşmüş bu sevgisizliğe ben ve kalbim
Arkanı dönüp de bakmaz mısın?

ŞAŞKIN YÜREĞİM

Aklı şaşkın yüreğim, aşkına âşık oldu
Seninleyken ben birden bir zaman durdu
Gönlüm hercai bir kuş, ben gönlüme uyamam
Öyle bakma yüzüme, bakmalara doyamam.

DENEME

DİLEK KUTLU

AĞLAMAK

Ağlamak, zayıflık gibi görünür kimileri için. En çaresiz kaldığın anlarda, yapacak bir şeyinin olmadığı zamanlarda sarılırsın çünkü ona. Budur ağlamayı zayıflık olarak görenlerin gerekçesi ; ancak böyle düşünen insanların atladıkları bir nokta vardır. Ağlamak, kalbin katılaşmadığının bir göstergesidir. Bizi üzen kişilere veya olgulara karşı nefret ve kinle dolu olup bunları sürekli içimize atarak dışarıya vuramamakla katılaşır kalp. Ağlamaktır; o nefret ve kini söküp atan, kalbi temizleyen. "Gözyaşının bile görevi varmış, ardından gelecek gülümseme için temizlik yaparmış" der Mevlâna. İşte o gözyaşındır tüm üzüntülerini noktlayıp yeni gülümsemelere kapı açan. İşte o gözyaşındır yarına dair umutlarını tekrar yeşerten...

Özel şeydir ağlamak, hiç kimsenin erişemediği yüreğini sarıp sarmalar gözyaşlarıyla.

Etrafınızda ağlayan birine rastladığınızda yüreğiniz burkulur belki; ama üzülmeyin. Aksine bu,o insanın kalbinin katılaşmadığına bir işaret olduğundan sevinin. Yadırgamayın gülmek kadar doğal bir olgu olan ağlamayı. Yaşam mücadelesi-zin en büyük zafer şiarıdır o.

CEREN

DOĞANAY

OYSA SEN

Yağıyorum

İçimdeki hüznü bulutlara işliyor,
Bir bir bırakıyorum kendimi susuz kaldırımlara.
Yeryüzüne dökülüyorum.
Seni, gözyaşlarımı sakladığım damlalarla
Sarıp sarmalamak istiyorum.
Oysa sen, şemsiye açıyorsun bana.

Yanıyorum

İçimdeki ışığı dışarı çıkarmak istiyor,
Bir mum oluyorum karanlık odana.
Hem sol yanımdaki yangınların eseriyle
Yakıp kavurmak istiyor duygularını
Hem de içimde büyüttüğüm ışığımla aydınlatmak istiyorum.
Oysa sen, karanlığı tercih ediyorsun bana.

Yazıyorum

İçimdeki karmaşıklığı
Süslü cümlelerle saklamaya çalıştıkça
Sırrımı kâğıtlara döküyorum.
Çaresizliğimin bağımsızlığını,
Gözlerine sinen sensizliğimde fark ediyorum.
Oysa sen, bakışlarını bile esirgiyorsun bana.

Yaşıyorum

Senden kaçtıkça sana sürüklendiğim
Ve içten içe bunu istediğim
Bir sona ulaşıyorum, sana ulaşıyorum.
Bazen beni senden kurtarmanı bekliyor
Bazen içinde kayboluyor, bu fikirden uzaklaşıyorum.

(Bu şiirde, bir harfin bile -yağıyorum, yaNıyorum, yaZıyorum, yaŞıyorum- parçanın bütününe ne kadar değiştirdiğini anlatmak istedim. Tıpkı hayatımız gibi...)

KASİDE

Baharı geldi mi âdem ki çendan şâd olur
Sevinir kul anuñün habbeza bir yer olur

Cümle çiçekler açar onlar ki cihan-ârâ
Şehr-i viran ki misal cennet-i âlâ olur

Tabiat cümleten uyanıp şükreder durur
Ziruh hamededer de her yer arz-ı tâat olur

Didesin' yeni açar ba'de selamlar verür
Sonra gonca ahmerleşüp zen-i nâzân olur

Gider kara zemistan göynün gözün açılır
Isınır âdemin yüreği ateşdân olur

Hayırhah gıyahlar merdüme meyvesün' verür
Feraset eyler dirahht sanki hizmetkâr olur

O berd-yâhlar erür gelür cebel-ü âliden
Türabâ âb gelür mevcûda reg-u cân olur

Çalışır zenbur-u sagîr çiçekten çiçeğe
Engübin yapar cümle beşere sıhhat olur

O çiçekler nizam-ı bi-kusur şekil durur
Ki farâzâ cennet-i âlâ'ya bir yol olur

Endişe-yi vü kasvet-i ruh kısmen azalır
Aciz insan canında şevk-i yaşam çok olur

Öyle bir ses çıkarır kuşlar misal Tuğrul'dur
Onlar hep bir nizam içre seda-yı hoş olur

Yüce Tanrım yaratır şol hasenâtı ya kul
Görmeyen istemeyen külliye kâfir olur

Ki hep serd-bâhlar eser şol taraftan buraya
Şol aciz içre taşralar cây-ı bayram olur

O ki derdmendler bakıp kâinatı görseler
Olur içinde huzur derdine derman olur

Şu güzellikleri gör âdem vü tüm ziruhlar
Nâşi bundan bütün mevcûdiyet hamdî olur

Gayri Hak Teala'dan söyle ki Tanrı mı var
Peki Avnî'den iyi başka hünkâr mı olur

Zat-ı şâhânelerî kî Mehmed-i Sâni'dir
Yüce kendilerinin nâmı büyük Türk olur

SALTUK

SARIOĞLU

O aciz Edirne'ye yiğit-i âlâ doğar
Nâşî ol şehri-i Edirne ki gülistan olur

Zâtı arab u farîsî vü Latîn'î bilir
Şu ilimleri ki zaten bilen âlim olur

Hadis'e nâil olmak elbet kolay değildir
Yapamaz demek de Şahs'a ta'n eylemek olur

Şahi topun' icad eden mühendis-i âlâ
Sur-u azizleri yerle bir eden kim olur

Akıl etmemiş o câhil u kafir halk-ı Rum
Diyar-ı Rum elbet bir gün Diyar-ı Türk olur

O civan gitti de fetheyledi mülk-ü Rum'u
Peki Ebu'l Feth o yaşta başkasın kim olur

Ayasofya'yı gelip ayn-ı İslam kim eden
Namı Kayser-i Rum olan kahraman kim olur

Girer Bosna'ya hükümdar olarak buyurur
Halkı hep erdirir îmâna ne sevâb olur

Ne amansız savaşlar eyledi misal sırat
Sırp'a gâlip gelir kâfire hep üstün olur

Kafiri yıkmak idi hedef-i Sultan Fatih
Yaşasaydı gayrimüslim şuan var mı olur

Nerededür fatih-i Eflak u Boğdan şimdi
Bana Hünkarçayırı arz-ı cehennem olur

Yiğidim aldı canın' al kanatlı azrail
Ona değil kabir Câmi-i Fatih dar olur

N'olur bir gör beni yâhû bana bir kez de gül
Edeyim fedâ serip yoluna onlarca gül

Çehresî bir bahçe sanki gülüşün bahardır
Açar çehresini bürür o goncâ gonca gül

Şu beşer ömrü boyu kış gördü yazık ona
Tek o bilmez ama herkes bilir bahar u gül

Çeşmüm eşkü gibi akar o gönülden kanım
Ne sanırdın ya kul neden ki âldır reng-i gül

Kul Asım girse gülistâna görür hepsini
O bilir kendi reng-i kânı içre onca gül

Her adem kî bilir şuâra-yı âlâ onu
Ama bilsinler şu merdüm de sanatkâr olur

Şair-i sâgir ki deng ü rakip Fûzûli'ye
Yazan şol eseri ondan başkasın kim olur

O ki Nesl-i Asım'dır çun Hataî seslenen
Kendi hâlinde aciz-i evlâ bir kul olur

Kafidir övgü ki herkesten büyük Tanrı var
Fazlası övgü değil sû' vü kibir olur

Duamız eyleyelim affımız dileyelim
Ki elbet cümlemizin muradı cennet olur

Her bilir kişi duadâr u razıdır şahsından
Umudumuz ki nebî şol yiğide yâr olur

Ezelden belli bizim mekan u menzilimiz
Ki Sancak-ı Muhammediyye vü Firdevs olur

Kul Asım anlattı övdü duasın bitirdi
İnşallah sonumuz hayr duamız kâbul olur.

ŞİİR

HAKAN

ÖZCAN

BİRAZ DAĞINIK

Kendi içimden gelenler
Tekrar sevip gidenler
Kedimin yatağındaki o tüylü taneler
Bıraktığın gün gibi seni bekler

Resimlerde görünmeyen
Sigarada silinmeyen
Bilinçaltımı yoklayan
O derin yalnızlığım mı

Bugün içimdeki, hangi insanı oynasam
Kafamdaki hangi filmi, çevirsem
Söz verdiğim hangi şeyi yapmasam
Geç kaldığım günlerden anlasan

*"Hiç yadırgamadım yüzünü
İnan çok tanıdık
Gönlüme hoş geldin sevgilim
Ortalık biraz dağınık"*

FIKRA

SUDE SELİN

KAYA

ATATÜRK'ÜMÜ ÖZLEDİM

Güneşin doğuşunu , batışını beklediğim gibi her gün bekledim seni. Sessizlikte , çığlıklarda aradım sesini. Herkesin gözünde aradım mavi gözlerini. Bulduğum o mavi gözlerde umut eksikti. Durmadım , aradım. Resmine baktım, sensizliği kokladım. Yıldız oldum, seni aradım göklerde. Toprak oldum, taş oldum yine de bulamadım seni hiç bir yerde.

Günlerce , aylarca, hatta yıllarca sürdü gitti bu. Çok sevmiştim oysa ki. Kavuşamadan kaybettim seni. Nerde olduğunu biliyordum ama kendime söyleyemiyordum. Bir gün ansızın bizi bırakmanı kalbim kaldırmıyordu. Nasıl olurdu? Koskoca ülkeyi kuran Atatürk bir çığlık bile atamadan gözden kayboldu.

O günden beri biz gençler senin çığlığın olduk. Söyleyemediğin sözler , ağızındaki dil olduk. Öyle bir dil olduk ki hiç bir ülkede eşi benzeri olmayan bir dil. Adı , sanı olmayan ama ömürlük bir dil olduk .

Biz bir olduk. Yılmadık 80 milyonu aştık. Kocaman ülke olduk. Sen bilirsin Atam ama biz TÜRKİYE olduk. İlk attığın adımların sesi olduk, dili olduk. Her güne umutla doğan güneş olduk.

Yıllar önce attığın bir adımın bizim hayatımızı değiştirdi. Ben bu adıma "gecikmiş adaletin ayak sesleri " derim o günden beri. Atam , sana söyleyeceğim bir kaç sözlerim daha vardır. Tarihteki tozlu rafların temiz yanısın. Sen benim umut dolu , aydınlık yarınlarımısın. Seninle aynı yolda yürüyorum ben. Ben seni göremem. Beni gör sen. İsmim Sude Selin , soyadım KAYA . Bir Atatürklü doğdum ona layık yaşarım. Bitmeyen sözcüklerin sonuna geldim ama kalem biter, sayfalar biter, sana olan özlemim asla bitmez.

ŞİİR

ASUDE ÇETİN

ÇARESİZ

Yağmur yağıyor, ben yine sensizim
Yine seni arıyor, aciz gönül
Bakıyorum etrafıma sen yoksun
Umutsuzlukta kayboluyor gönül.

Tamamlanamayan duygulu sözler
Görünce yere eğilen şu yüzler
Bakmak için çırpınan mahcup gözler
Korkusuzca bakmak istiyor gönül

Kalbim seni karalar sayfalara
Çizeceğine inanır onlar
Bakınca dibe çeken kuyuları
Laf dinlemiyor bu yaralı gönül

Sessizce sevmişti kalp karanlığı
Beklemişti sendeki aydınlığı
Karanlığın tercihi yalnızlığı
Umudu kalmayan çaresiz gönül

Asude aşık kaybolmuştu aşkta
Bu kalp yorgun düşmüştü şu savaşta
Aşk denen kurtuluşsuz hastalıkta
Geride kalan tuz buz olmuş gönül

ÖYKÜ

ÜZÜMLER

Uzun zamandır ayrı kaldığım, özlediğim şehrim gelmişim. İçimde farklı bir sevinç vardı. Hemen ulaşmak istiyordum. Yollar yaklaştıkça sanki uzaklaşıyordu. İnsan ayrı kalınca ailesinin değerini anlayabiliyordu. Arabanın gazını daha çok kökledim. Sonunda sokağımızdan girmiştim. Yüzümdeki tebessüm yerini meraka, şaşkınlığa bırakmıştı. Cenaze arabası vardı. Etrafında bir sürü insan toplanmıştı. Arabadan yavaşça inmişim. Algılayamıyordum olan bitenleri. Gözlerimden bir damla yaş özgürlüğe kavuştu. Hâlâ öylece duruyordum. İnsanlar yaşlı gözlerle tüm dikkatlerini bana vermişlerdi. Amcamlar kapının önünde yüzleri kıpkırmızı bekliyordu. Koştum bir feryatla.

-Amca neler oluyor? Bu arabanın ne işi var burada?

Üçüne soruyorum. Hiçbirinden cevap yok. Sadece başlar eğik kendi alemlerindeler. Sanki beni duymuyorlar gibi. Telaşla halamlara koştum. Hepsi hiçkıra hiçkıra ağlıyor. Bana teselli olmak için başımı okşuyorlar, sarılıyorlar. Yüreğimde fırtınalar kopuyordu, Gözlerim yanıyordu. Ama anlamak istemiyordum. Kabullenemeyişimin tesirindeydim. Sadece boş boş etrafa bakmakla yetiniyordum. Hava sanki soğumaya başlamıştı. Üşüyordum. Halbuki bu güneş de neydi? Kuşlar uçmaya küsmüş gibi ağaçlara tünemişlerdi. Havada neden bu kadar karga vardı? Asmalarımız yemyeşil dalanıp her yeri sarmıştı. Üzümler olgunlaşmıştı. Babam bunların hep bakımını yapardı. Bize dokundurtmazdı bile. O kadar çok severdi. Küçükken üzümleri koparıp hep arkadaşlarımla üzüm savaşı yapardık. Babam bize hep bağırdı. Ve bir ton nasihat ederdi. Babam bana nasihat ederken dinliyormuş gibi yapardım. Anlayınca bana kızardı. Babamın o kızgın siması aklıma gelince gülümsedim. Fakat feryatlarla bu gülümseme yarıda kesilmişti yüzümden. Gözlerim o asmalara takıldı. Asmaların altından bir yeşil tabut geliyordu. Aniden yapraklar sararmaya üzümler bir bir yere düşmeye başladı. Duran bacaklarıma sanki can gelmişti. Delicesine koştum o kahramanı benden ayıran tahta yığınına. Haykırışlarım yeri göğü inletecek derecedeydi. Sanki hayat durmuştu. Sadece ben ve bana gülümseyen babam vardı. Feryatlarımdan boğazım yırtılacak gibiydi. Beni bir kuş gibi babamın üzerinden aldılar. Bırakmak istemedim. Fakat kollarımda bir gram güç kalmamıştı. Bacaklarım görevini unutmuştu. Gözlerim kararıyordu. Hâlîm kalmamıştı. Sokağın çakıl taşlarının üzerine yığılmışım. Hâlâ gözlerimin önünde bana gülümseyen babam vardı. Ona koştum. Sarıldım. Babama:

-Üzümlerini ziyan ettiğim için özür dilerim babam. Hayattayken gururumdan dileyemediğim özür şimdi bayılmadan önce dudaklarımdan dökülüyordu.

ASUDE
ÇETİN

ŞİİR

FATMA ASLAN

KARDELEN

Yürüdüm...

**Bomboş yollarda çivilere basa basa
Aldım elime küçük bir taş
Sardım , sarmaladım. Üşümesin!
Bilirsin ki
Kardelenler çıkar gün yüzüne de
Kalır taşlar kar'ın altında**

Konuştum...

**Sırtında bavulu
Yavaş yavaş şehri terk eden kaplumbağayla,
Sanki bir gün ömrü kalmış gibi
Telaş içinde uçan kelebekle.**

Seslendim...

**Sokağın bir ucundan diğer ucuna
sonra koştum,
yaklaştığımı hissettikçe ufuğa
Ben paraladım kendimi
Paralandı üzerinde yaşadıkça dünya**

BALSU BUDAK

SÖYLEYECEK SÖZÜM VAR: İNSAN

Savaşa susamış bedenler
Ve biraz kanlanmış gözler...
Ruhumuzun üstü açık kalmış,
Kabuslar sarmış aklımızı.

Gökyüzü bugün biraz kapalı.
Açma gözünü, soğuk girer.
Üşütme ruhunu sakın!
Gün gelir, aklını hasta eder.

Gelip geçen bu dünyada
Tek gereken gülmek.
Dans etmek, resim çizmek...
Tek gereken şarkı söylemek.

Deniz bugün umut dolu,
Dalgalar özgürlüğün elçisi.
Bulutlar barış istiyor gibi
Özgürlüğe uzatmış elini ufukta.

Savaşa susamış bedenler
Günbatımını seyretmezler.
Gökteki kuş mutluluğu haber ederken
Kulaklarını tıkar, ölüm marşı söylerler.

Sokakta kediye düşman olan
Aynada kendine düşmandır.
Gökteki kuşa selam veren denizci
İşte, barışı onun selamı anlatır.

Küçük çocuk elini siper eder gözüne
Güneşten korunayım, diyerek.
Güneş selam verdiğini düşünür,
Çekilir canı yanmasın diye.

İnsan; ruh ve beden, bir bütün.
Hayat; ölüm ve yaşam, bir bütün.
Duygular çelişkili ve karmaşık çoğu zaman.
Yaşamayı öğrenmek yeter mi?
Keyif almalı insan.

Son sözler acı verir.
Son gülüşler birer sızı...
Acı şarkılar mutluluğu bile yok eder.
Güç budur işte: sevgi ve acı.

Sevmeli insan, özlemeli.
Bir ufak kötü duygu beslememeli sevdiğine.
Masumiyet zordur çamur dökülen su için.
Ama sevgi... Yaşamaktır
ve yaşam doğada, insanda saklıdır.

DENEME

DURSUN BERKE
USTABAŞ

MÜKEMMELİYETÇİLİK

Günümüzde insanlar çocuklarını hep mükemmeliyetçi yetiştirmek istiyor. Çocuklarını hep belirli bir kalıp içine sokmaya çalışıyorlar. Örneğin aileleri çocuklarının ilgilendiği her faaliyetten bir başarı bekliyorlar. Çocukları resim yapıyor ise çocuklarının birer ressam, çocukları basketbol oynuyorsa çocuklarının profesyonel birer basketbolcu olmasını bekliyorlar.

Bütün insanlar hayatında hata yapabilir hatta hata yapmalıdırlar. Çünkü hata insanlara yaptığı eylemin doğruluğa nasıl ulaşabileceğini gösteren yoldur. Günümüz ailelerinin mükemmeliyetçi yetiştirdiği çocuklara göre hata kavramının tanımı böyle değildir. Çünkü aileleri çocuklara hata yapmayı insanın geliştirici bir unsur olarak değil de hatayı insanın asla yapmaması gereken bir unsur olarak anlatmışlardır. Hâl böyle olunca herhangi bir konuda hata yapmaktan korkan ve buna bağlı olarak psikolojik sorunlar yaşayan bir nesil yetişiyor. Aynı zamanda yetişen bu nesil hata yapabilme korkusuyla hayatlarında risk alamıyorlar. Bilindiği üzere hayatın bazı noktalarında risk almak insan için çok önemli bir yere sahiptir. Mükemmeliyetçi yetişen bu çocuklar hayatlarında risk alamadıkları için hayatları boyunca herhangi bir işte hep işçi sınıfı oluyorlar ve hiçbir zaman kendi işlerinin patronu alamıyorlar. Bu durum ise mükemmeliyetçi yetişen çocukların hayallerini gerçekleştirmelerini engelliyor ve hayatlarında idealleri olmadan yaşamalarına sebep oluyor.

Aileler çocuk yetiştirme konusunda çok dikkatli olmalıdırlar. Bilmelidirler ki çocuklarını nasıl yetiştirdikleri çocuklarının hayatının şekillenmesinde önemli bir rol oynar. Çocukları mükemmeliyetçilikten uzak yetiştirmeli onlara hata yaptığında kızmamalı ve onlara hatalarından nasıl ders çıkartacaklarını öğretmelidirler. Çünkü bir başarı onun uğurunda yapılan hatalar bütünüdür.

ŞİR

TUNA ÖZEN

KAL LÜTFEN

Düşlerimde belirirsin aniden
Gücüm yetmez tutmaya ellerinden
Tutsam, girsem, hiç çıkmasam gönlünden
Kal lütfen, ellerimden kayıp gitme

İçimde bir yangın var, ah bir yangın
Bırakma beni sensiz, darmadağın
Gelsen, çıksan karşıma apansızın
Kal lütfen, ellerimden kayıp gitme

YALNIZ VE ÖLMÜŞ BİR KADININ TRAGEDYA-

"Vücut bulmuş her ruh yalnızlığa mahkûmdur."

Aldous Huxley

Çelimsiz bileklerine mum kokusu sinmiş. Karnının açlığını hissedemeyecek kadar dalgalı, hissiz. Küllüğün içi dolmuş, yerleri sarmış küller. Çatlak dudaklarından bir Leonard Cohen şarkısı çıkıyor. En az onun kadar donuk. En az onun kadar soğuk. En az onun kadar uçsuz ve bucaksız ama en az onun kadar tutuklu.

Ben yaşarken diyor, ben yaşarken. Sahi var mıydı böyle bir zaman dilimi? Ben yaşarken, biz yaşarken.. İnsanlar yaşıyor muydu? Yoksa sadece Tanrı'nın ihanetine mi uğramışlardı? Tanrı'yla bir anlaşma yapıldı. İnsanı gönderecekti. İnsan çoğalacaktı. İnsan ürettiği gibi üretecekti de. İnsanın herkese faydalı olması gerekirdi. Fakat Tanrı kurallara uymadı. Yaşamak için kendisine saygı bekledi. İnsanı yaratıp öylece terk eden Tanrı, yaşamak kelimesinin tek şartı olarak kendisine tapılmasını istedi. Bunu yapmadıkları için mi, yoksa yaptıkları için midir bilinmez. Ama kimse yaşayamadı. Yaşamak diye bir şey yoktu. O da farkındaydı bunun. Ben yaşarken diyor tekrar. Duraksıyor sonra. Aklına hiçbir şey gelmiyor. Yaşamadığının acı gerçekliği yüzüne ilk kez çarpıyor gerçi. Alışkın denilebilir. Yaşamak eğlenmek miydi? Ne zaman eğlenmişti? Eğlenecek kimi vardı? Yapayalnızdı. Doğduğundan beri yapayalnız... Onu yaşatsın diye inandığı Tanrı bile terk etmişti onu. Arada kendi kendine konuşur, bir süre sonra vazgeçerdi. Alışmıştı. Çünkü biliyordu ki, tek

yalnız olan kendi değildi. Herkes geçici kalabalıklarından arındığında yapayalnızdı. Herkesin yalnız olması herkesi bir bütün yapar mıydı? Hiç zannetmiyordu.

Tabakasından bir sigara daha çıkarıyor şimdi. Kuru dudaklarının arasına yavaşça koyuyor. Kalan son kibritiyle yakıyor. Derin bir nefes çekiyor. Sokağı izliyor. Ayaklarını sarkıtıyor penceresinden. Geçici kalabalıklar görüyor. Dâhil olmak istiyor bir yanı. Yalnızlığında boğuluyor. Yaşamamayışında boğuluyor. Ama yine diğer yanını dinliyor. Herkesten, her şeyden kaçıyor. Böyle olmalı. Böyle yapmalı. Bir yabancı gibi yaşamalı. Acısını çekeceği tek şeyi yalnızlık olmalı. Dediği gibi de yapıyor. Her gün sigarasını yakıyor, yalnızlığını düşünüyor, bir yanı yine geçici kalabalıklara dâhil olmak, samimi-yetsiz kahkahalar atmak istiyor. Yapmıyor. Bir gün dayanamıyor. Duvarlarla bakışmaktan yoruluyor. Camdan bakarken bu kez öbür yanını dinliyor. Kalabalığa dâhil olmak istiyor. Yalnız olmamak. Yaşamak belki. Önce sigarasını söndürüyor. Titrek, soluk elleriyle saçlarını düzenliyor. Ayıp olur, ilk görüş önemlidir. Yakasını düzeltiyor. Derin bir nefes alıyor. Ardına bile bakmadan bırakıyor kendini aşağıya. Kalabalığa dahil oluyor. Keskin bir kan kokusu geliyor. Canı çok acıyor. Yalnız değil. Biliyor. Üzülüyor sonra. Yapay kalabalığa karıştığını düşünüyor, kendine kızıyor. Yavaş yavaş acısı hafifliyor. Işıklar kapanıyor. Oyun bitiyor. Tanrı sahneden bir kuklasını daha alıyor ve bir köşeye atıyor. Ebedi yalnızlık bitmedi, yeni başlıyor.

İZLEN

TAYFUR

ŞİR

EFE SEZEN

ŞAHİN

BİR VAKİT SENİNLE

Bir sabah uyansam seninle,
Günümü seninle açsam,
İlk gördüğüm şey sen olsan,
Saatlerce seni izlesem.

Bir akşam üstü çıksak seninle,
İzlesek gün batımını birlikte,
Ben kararsız kalsam,
Hangi güneşi izleyeceğime.

Bir gece seninle ay ışığı altında,
Kalsak baş başa,
Uyusak sımsıkı sarılarak,
Son gördüğüm şey sen olsan.

UMUT

İREM TOPÇU

Bahar aylarındayız, tam okuldan sonra gezmelik havalar ama işte bir sorun var; ne oluyorsa bu bahar aylarında oluyor.

Cenk aslında çok neşeli bir çocuk ama son zamanlarda içine kapanıklaştı ve hiç konuşmamaya başladı. Arkadaşları bunu fark edip sınıf öğretmenleri –aynı zamanda en sevdikleri öğretmenleri- olan Hasan Öğretmen’e söylediler. Hasan Öğretmen ilk ailesinde bir sorun olabileceğini, bu konuyla ilgileneceğini söyledi. Hasan Öğretmen birkaç gün Cenk’in davranışlarını takip etti. O da farkına vardı garipliğinin. İlk olarak Cenk ile konuşmayı denedi ama bir şey çıkmadı buradan. Böyle olunca ailesiyle konuşmak istedi. Cenk’in ailesini okula çağırdı ve onlarla konuştu. Cenk’in annesi oğlunun eskisi gibi neşeli olmadığını, eve geç gelip onlara haber vermediğini, hasta bir halinin olduğunu ama doktor konusu açıldığı an celallendiğini, eve gelince yemek dahi yemeden odasına kapanıp çıkmadığını anlattı.

Hasan Öğretmen, Nergis Hanım’a Cenk ile ilgileneceğini söyledi. Hasan Öğretmen, Nergis Hanım gittikten sonra düşüncelere dalmıştı. Bu çocuğun hali neden böyleydi? Neyi vardı? O şen şakrak, aklı başında, nerede ne yapması gerektiğini bilen çocuğa ne olmuştu? Aklındaki hiçbir soruya cevap bulamıyordu. Ne yapması gerektiğini şaşırılmıştı ama ilk olarak derse gidip sonrasında bunları evde düşünmeliydi.

Hasan Öğretmen eve gidince birçok yol düşünmüştü, hepsini deneyecekti. Okula gidince gece düşündüğü hiçbir şeyi yapamamıştı, belki de cesaret edememişti. Kendi de nedenini bilmiyordu. Öğretmenin de cesaret edememesi üzerine kimse ne olduğunu bilmiyordu. Cenk’in durumu gün geçtikçe kötüye gidiyordu. Kimse bir şey yapamıyordu. Cenk kimseyi dinlemiyordu, okula gelmiyor, hastalıklı bir ruhla ortalıkta geziyor, gece eve gelmek bilmiyor, ailesiyle sürekli kavga ediyordu. Annesi onun için çok endişeleniyordu ama elinden gelen bir şey yoktu.

Cenk yine bir sabah annesiyle tartışıp evden çıkmıştı. O gün annesini hastaneden aradılar. Cenk takıldığı mekânların birinin önünde fenalaşmıştı. Annesi hemen hastaneye git-

Doktor Cenk'in uyuşturucu komasına girdiğini, her an her şeyin olabileceğini söyledi. Cenk'in üç dört aydır neden bu halde olduğunu herkes anlamıştı. Ama nasıl bu duruma gelmişti onu kimse bilmiyordu. Tek ümitleri Cenk'in komadan çıkıp uyanmasıydı.

Cenk komaya gireli bir hafta olmuştu. Doktorlar olumlu bir şey söylemiyordu, öylece komadaydı, yatıyordu. Durumu hep aynıydı, olumlu olumsuz bir değişiklik yoktu. Hasan Öğretmen ve arkadaşları bunu fark edemedikleri, bir kez olsun etraflı bir araştırma yapmadıkları için pişmanlardı, vicdan azabı çekiyorlardı. Nergis Hanım perişan olmuştu. Ne yapacağını bilmiyordu. Herkesin umudu bitiyordu. İkinci haftanın ortasıydı ki Cenk uyandı, değerleri düzelmişti, hayati tehlikeyi atlattı ama tedavi görmeliydi. Cenk'i tedaviye bir türlü ikna edemiyorlardı, tedavi olmadığı için de arada krize giriyordu. En son bir pedagog geldi ve konuştu, ikna edebilmişti. Cenk tedaviyi olup hastaneden taburcu olacaktı. Tedaviye olan isteği ne kadar yüksek olursa o kadar çabuk iyileşirdi. Birkaç gün sonra tedaviye başladılar. Cenk ilk hafta istekli gibiydi, her şey yolundaydı, tedavisini alıyordu. Arkadaşları geliyor, onlarla vakit geçiriyordu. Herkes bir sorun olmadığını, her şeyin yolunda gittiğini düşünse de Cenk bir sabah ortadan kayboldu. Hiç kimse ne olduğunu anlamamıştı. Annesi neye uğradığını şaşırılmıştı. Eski takıldığı mekânlarda gidebileceği her yer didik didik aranmıştı ama nfile hiçbir iz yoktu. Polisler arama çalışmalarına devam etti, kayıp ilanları verildi. Bir hafta kadar aradılar Cenk'i, hiçbir iz yoktu her şeye rağmen. Her hastaneye soruldu, yoktu. Yine çaresizliğin ortasındaydı annesi, ne yapacağını, kime gideceğini bilmiyordu. Bir, iki, üç derken bir ay geçti ve hala yoktu ortalıkta. Ne yapardı? Ne yerd? Nerede kalırdı? Bunları düşünüp duruyordu. Sonunda bir haber gelmişti ama kötüydü. Cenk'in tariflerine uyan bir erkek, baygındı. Ambulans gelir gelmez annesi koştu, Cenk'ti. Cenk yine komaya girmişti. Yemek yemek yerine adeta uyuşturucuyla beslenmişti. İkinci kez komaya girmişti, kurtulması büyük bir mucize olur diyordu doktorlar. Çok yüksek dozlarda almıştı uyuşturucuyu. İki hafta oldu ve iki kez kalbi durdu Cenk'in. Herkes perişan halde onun yeniden bu illeti yenmesini dört gözle bekliyordu. Ama bekleyişler sonuç vermedi. Üçüncü haftanın ortalarında yine kalbi durdu, doktorlar bir saat uğraştılar ama başaramadılar. Bu sefer olmadı, yemedi. Bu illete bir genç daha can verdi.

ŞİİR

HALE YAVUZ

UNUTMAK

Aşmak istiyorum tüm denizleri aşmak
Kendimden ve herkesten uzaklaşmak
Sevgim, nefretim ve tüm benliğimle
Yaşadıklarımı baştan sona unutmak

Yanıma aldığım çaresizliğimle yollardayım
Belki yağmur alır götürür tüm dertlerimi
Biraz kitap, biraz şiir, yeni bir aşk
Her şeyi unutturabilir mi?

DENEME

BİR KONUŞABİLSE

Yolda yürürken birçoğumuz sadece önümüze bakarız, ne sağa ne sola ne aşağı, dümdüz önümüze... Tabii durum böyle olunca çoğu zaman küçük detayları atlıyoruz, mesela yerdeki karıncalar, ağaçlardaki kuşlar, duvarların üstündeki kediler...

Ben bir sokakta yürürken mutlaka o sokağın kedilerine bakarım, kediler yaşadıkları yer hakkında pek çok şey anlatırlar. Mesela sizden kaçan kediler, sokakta yaşayan insanların pek de hayvan sever olmadıklarını anlatırlar. Tabii kedilerin tek özelliği insanları analiz etmemizi kolaylaştırmaktır dersek onlara haksızlık etmiş oluruz. Kediler, tek başlarına da çok özel hayvanlardır, ayrıca zekidirler. Uykusunu böldüğünüz bir kedinin gözlerine dikkat ettiyseniz onu niye uyandırdığınızı sorarmış gibi bakarlar ve sizi kötü hissettirirler. Etrafında olup bitenin bu kadar farkında olmaları ve buna rağmen günlerinin büyük kısımlarını uyuyarak geçirmeleri onları insana en benzer hayvanlar yapıyor bence.

Kedilerin en sevdiğim yanlarından biri çok iyi birer gözlemci olmaları. Kuşları, sahiplerinin yaptıklarını, kısacası ilgilerini çeken her şeyi pür dikkat izlerler. Bence bu hayvanların eksikleri konuşmamaları. Kediler bir konuşabilse neler anlatırlar çok merak ediyorum doğrusu. Eminim ki siz de şuan merak ediyorsunuzdur. Ama içimden bir ses bu hayvanlar konuşabilseler, günlük hayatlarımıza dair fikirlerini dile getirmekten hiç çekinmeyeceklerini söylüyor. Bu büyük ihtimalle canımızı sıkacak yersiz bir yorum ve en ihtiyaç duyduğumuz anlarda susup kocaman açtıkları gözleriyle bizi sadece izlemek şeklinde olur.

Konuşamamaları çok yazık olsa da bütün kediler birbirinden farklı ve özeldir. Yanından geçtiğiniz bir kedinin başını okşamak sadece gününüzü güzelleştirmekle kalmaz aynı zamanda stresinizi de azaltır. Ayrıca lütfen onları ara sıra beslemeye özen gösterin.

DÜĞÜMLENENLER

HİLAL AVŞAR

Cümlelerin yine konuşma vakti gelmişti
Anlatın benim anlatamadıklarımı
Ya da anlatmak istemediklerimi
Söyleyemeyip içimde düğümlenenleri
Yahut cesaret edemediklerimi...
Günler mi geçiyor ömür mü yoksa?
Bu bilinmezlik içinde,
Anlatamadıklarım kalbimde bir düğüm
Hem de kör bir düğüm...

Bahsedemedik kimselere bu aşk tohumundan
Haykıramazdık derdimizi semalara
Fısıldayamazdık aşkımızı martılara
Ve en sonunda bir düğüm olur
Atılırdı kalbimizin derinliklerine
Gömülürdü gönül mezarlığımıza..

Yüreğimize sıkışıp kalmıştı düğümlenenler
Kavuşmak isterdi özgürlüğe
Vuslata erip, hür olmak isterdi kâğıtlarda
Yârin gözlerini gezdirdiği mısralarda yaşayıp
Dolaşmak isterdi yârin gönül sokaklarında...

Düğümlenenler bir kıvılcım misali
Ateşe verdi bu garip yüreği
Sonra yârin her bir cümlesi
Kor olup besledi
Yaktıkça yaktı bu garip yüreği
Ve ardından,
Çöktü bir hüzün bulutu
Yağdırdı duygularını bir yağmur misali...

Bitmek bilmez bir hüzün verirdi
Her damlasında bir o kadar rahatlar
Bir o kadar da yanardın
Hüzün bulutu yani bir aşk bulutuydu
Yağdırdığı her bir damla

ŞİİR

ECE ÖRMECİ

MANZARA (pitoresk)

Duralım ve manzaraya bakalım
Akıp duran şey , benim hayatım
Arkamda bıraktıklarım anılarım
Dalgalarıma ortak olan gözyaşlarım

Yeşilliğinin gölgesinde kaldı sularım
Seninle oldukça daima akacağım
Durduramaz ne taş ne duvar
Dalgalar dostumdur, sana varacağım

Kaplamış her yeri yeşil örtün
Birleştirmiş iki yakamı taştan köprün
Güneşsiz güne uyanmak gibi hüznüm
Hırçın dalgalarımla sana varacak mıyım?

DENEME

EMRE YILDIZ

BELKİ

Özür dilerim hepinizden ama her birinizden. İçinizdeki en yalancıdan, en düzenbazdan, en soytarıdan, en kaypağınıza kadar... Aklınıza kimler gelirse hepsinden. Onlar istememişti böyle olmayı belki de, belki de onların öyle olması sadece Tanrı'nın suçuydu. Belki, belki onların sadece böyle olmaları gerek. Onlar belki de sadece kukla. Belki de sadece siz kuklasınız. Belki de ben. İşte tam bu "belki"lerden dolayı onlardan da özür diliyorum. Her geçen gün bir belki daha ekleniyor hayatımıza. Belki bugün işlediğiniz bir suç yarın herkesin yaptığı bir şey olabilir. Belki bugün yazdığım bu kelimeler yarın bana küfretme sebebiniz olabilir. Belki bugün öldürdüğünüz sadece bir adam yarın bütün bir dünyayı silahlandırabilir. Belki bugün onun için ağladığınız herhangi biri yarın ağlanmaya değmeyen birisi olabilir sizin için. Belki bugün âşık olduğunuz biri yarın sadece sıradan biri olabilir. Belki bugün kırmızı dediğimiz şey yarın bütün dünya için yeşil olabilir. Belki bu kadardır belkilerimiz, belki çok daha fazla vardır. Hayır, işte bu "belki" yalancıdan başka bir şey değil. Eminim daha sonsuz tane belki var. Eminim belkileriniz sizi yoruyor. Eminim belkileriniz sizi üç yaşındaki bir çocuğun karanlığın onu korkutmasından daha fazla korkutuyordur. Eminim belkilerinizden nefret ediyorsunuz veya belki sadece ben nefret ediyordum bilinmeyenden ama size küçük bir not veya sadece kendime küçük bir not eğer bilinseydi her şey, eğer bilinseydi on saniye sonra ne yaşayacağımız, bu nefret ve bencillik dolusu hayatın bu kadar güzelliği olmazdı. Ve tekrar bütün o acıdığım benliğimle ve aynı ihtirasla özür dilerim bu kadar çirkin yazdığımdan.

HÂN'A RÜCÛ

GÖKTÜRK
TAHA ARSLAN

İttılak etmişti Hân'ın zülfü gönül âteş-parê
İmdi der rah û revan esnâ yürek çâk û parê

Râbitâmız râsihâ zannım fakat düştüm hatâ
Leyl ü nehhârım tebekkül hâlde ruh çâk û parê

Mihr ü Mâh'im dîde'm âmâ olur başkâsınâ
Ey benim mûhâfazâ Hân'im cihan çâk û parê

Ah mı aldım şems-i hâkîkât uzub vâziye't
Yâ keman-ebrû benî afrâze akl çâk û parê

Küll-i ben sûveyda-î kalb ü perestiş eyledim
Şâhi der cevl et likâ vakt geldi ben çâk û parê

GÜNÜMÜZ TÜRKÇESİYLE

*Han'ın saçlarını görünce gönlüm heyecandan ateş gibi oldu, bu ateş onu parça parça etti,
Şimdi de gitme vakti deyip yola çıkıyor, bunu duyunca yüreğim paramparça oldu*

*Aramızdaki bağın pek kuvvetli olduğunu sanırdım fakat hataya düşmüşüm
Onu düşünmekten gecem gündüzüm karışmış hâlde, ruhum paramparça*

*Benim güneşim ve ay'ım, gözlerim senden başkasını görünce körden farksız olur,
Ey benim gözümünden sakındığım Han'ım, bu dünya sensiz paramparça*

*Birinin ahını mı aldım, gerçeklerin güneşi batmış halde,
Ey benim kaşları yay gibi olan sevgilim, beni aydınlığa çıkar çünkü aklım paramparça*

*Ben seni tüm benliğimle, kalbimin her noktasıyla, taparcasına sevmekten başka bir şey yapmadım
Şâhi der ki geri dön artık kavuşma vaktidir çünkü ben paramparçayım*

RESİM

NİL MERT

ŞİİR

NİL MERT

...

Rüzgar esiyordu tatlı tatlı uzaklarda
Bembeyaz kuğular yüzüyordu yemyeşil sularda
Bense hep umutsuz, hep kederli,
Sitem ediyordum dünyaya
Seni arıyordu gözlerim
Ama asla bulamayacağını biliyormuş gibi
Dalıp gidiyordu uzaklara...

Burada olsaydın eğer, biliyorum,
Kıskanırdı kuğular güzelliğini
Rüzgar bırakırdı esmeyi, kıyamazdı dokunmaya
Evet, kıymazdı , biliyorum...

Ama söyle bana
Nasıl kıydı şu kara toprak sana
Nasıl kıydı bana,
Seni benden almaya...

ŞİİR

CEREN TAYLI

KIRK YEDİ YILIM

Sen benim kırk yedi yılım
Nasıl unuturum gülünce kısılan gözlerini
İki yanağındaki derin gamzelerini
İslandığımız yağmurları
Nasıl unuturum?

Gözlerindeki aşk dolu bakışlarını
Sarıldığımızda hızlanan kalp atışlarını
Bana yuva olan sıcacık kollarını
Nasıl unuturum?

Ölüm!
Bana seni unutturamaz iki gözüm
Sadece bedenlerimizi ayırabilir
Gönüllerimizi ayıramaz ölüm

DENEME

KRDELEN

TUMAY

OLDUĞUMUZ GİBİ

Uzun, kısa, zayıf, şişman... Kendimizi çeşit çeşit kalıplara sokuyoruz. İstiyoruz ki insanlar bizi beğensin, parmakla gösterilelim. Diğer insanlar bizlere bakarak imrensin, bizim gibi olsunlar.

Her insan özeldir. Boyuyla, posuyla, rengiyle, bakışlarıyla, her şeyiyle güzeldir. Kendimizi birilerine uydurmak için çabalamamalıyız. Sevdiğimiz taraflarımızı sırf başkaları beğensin diye atmamalıyız. İnsanlar bizi olduğumuz gibi sevmelidir. Biz kendimizi değiştirecek, etrafımızdaki insanlar da bizi girdiğimiz kalıba göre yargılar ve sever. Yani bizi biz olduğumuz için sevmez. Bu da insanlar için yapılan en büyük yanıltır aslında. Çünkü biz kendimizi her birilerine benzetmeye çalıştığımızda kimliğimizden bir şeyler eksiltiriz.

Ne olmuş boyumuz kısaysa ya da kilomuz fazlaysa? Yüzümüzdeki yara izleri niye rahatsız etsin çevremizdekileri? Düşüncelerimiz başkalarınıninkiyile uyuşmuyorsa ne olmuş? Bunlar bizi biz yapar. Ve biz bunları hayattan alırız. Üzüntülerimiz, mutluluklarımız şu anki bizi oluşturdu. Eğer kendimizi kapak kızlarına ya da model erkeklere benzetirsek geçmişimizden kalanları çöpe atmış olmaz mıyız? Kendimizi her değiştirdiğimizde insanlığı da değiştirmiş oluruz. Çünkü biz bir toplumun parçasıyız. Bizim her detayımız başkalarına da katkı sağlar.

Kimse mükemmel değildir ve olamaz da zaten. O yüzden mükemmeliyete ulaşma çabasını bir kenara bırakmalıyız. Tüm insanlar olarak ancak kendimiz olduğumuzda özel ve güzeliz.

RESİM

ZEYNEP NUR
ZINDAN

ŞİİR

BARIŞ BERK

EREN

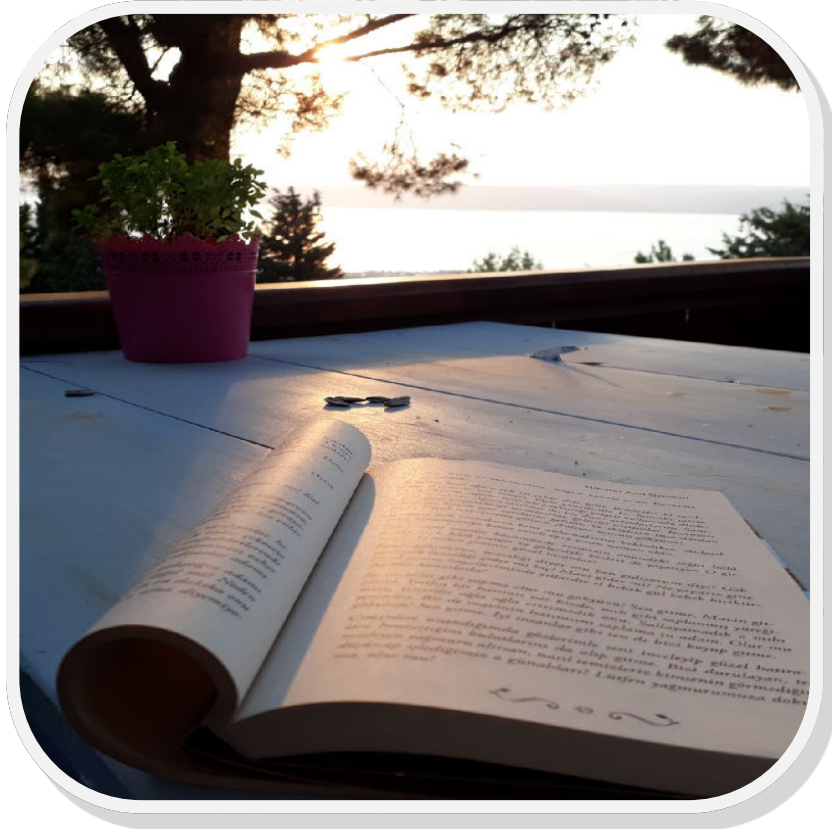
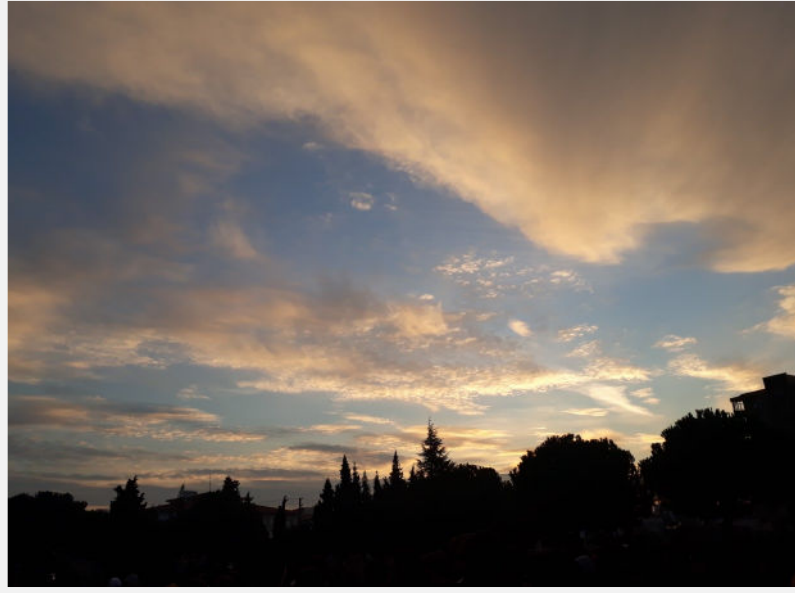
SOĞUK GECE

Gene yoksun bu gece karşımda
Daha dün gibiydi seni benden alan kaza
Ruhumdaki son umut parçası da
Yok oldu o soğuk kış akşamında

Hatırladıkça ısınıyorum şu kara dünyada
Senle olan anılarım aklıma uğradıkça
Günler sayıyorum şu fani hayatta
Bekle beni sevgilim yakında geliyorum yanına

FOTOĞRAF

HİLAL AVŞAR

ŞİR

SUDE

BOZKURT

ÖLEYAZMAK

Bazı geceler öleyazıyor genç bedenim
Sıcak anne öpücüğünden birkaç dakika sonra
Yorganın altında, duygusal boşluklarda
Tek gecede yaşıyorum,
Cenazem kalkıyor gece üç sularında

Sabahları yeniden doğuyorum, başka bir anne sesiyle
Toprağım az geldi herhalde, üşümüşüm
Ne bir çizgi yüzümde, ne de beyaz bir kel
Koridorlar boş aynı sokaklar ve içindeki insanlar gibi
Yüzlerine bakıyorum duvarların
Bir de insanların.
Duvarlar selam veriyor

Kaçınız öldünüz dün gece
Kaçınız ölemeyecek kadar meşguldünüz?
Unun fiyatı arttıkça beyinler hamurlaşıyor
Siz ölemezsiniz bile, ancak küflenirsiniz.

DENEME

SÖYLENECEK SÖZÜM VAR: DÜNYALARIMIZ

BALSU BUDAK

İnsanlar tanımadığı insanlardan çekiniyorlar. Ya da bazılarının çok farklı veya çözülemez olduğunu. Neticede hepimiz insanız ve hayatlarımızda kasıtlı ve kasıtsız ortak paydalar var.

Bilgiler sanılanın aksine sadece gerektiği zaman önemli değildir. Ya da gerektiği zamanlar, bizim sandıklarımızdan çok daha fazladır. İnsanın temelinde de bu yatar: Bilgiler dünyaları, dünyalar insanları oluşturur. İnsanların aklında -onlara göre- gereken bilgiler kaldıkça o dünyalar monotonlaşır. İnsanlar karakter olmaktan çıkar, tipleşir.

İnsan istediği bilgiye ulaşmalı, bu bilgiyi kafasına kazımalıdır. Eğer insanlardan soyutlanmak istiyorsa söylenilenin aksine duvar örmeme- li, öğrenmelidir. Bunu bir bina dikmek yerine, bir tohum ekmek olarak da düşünebiliriz. Bu bilgi (tohum) filizlenip yeşerdiğinde ortaya yorum- lama ve düşünme eylemleri çıkar.

Ben hemen size bildiğim şeylerden üstünkörü birkaçını söyleyeyim:

- Mısır piramitlerinin içleri
- Türk piramitleri, efsaneler ve sırları
- Sıfır sayısı

Bu saydıklarım sadece üç tanesiydi. Hemen sıfır hakkındaki düşün- cemi söyleyeyim:

Misal sıfır sayısı genel olarak hiçliği ifade ederken benim için etkile- yici ve derindir. Sıfırı hangi sayıya bölerseniz bölün sonuç bir hiçtir, yani sıfır. Fakat bu durum kendisine geldiğinde değişir. Sıfır kendisine bölündüğünde tanımla- namaz bile. Bu durumda asıl hiçlik sıfırın bölündüğünde sıfır olduğu bölme işlemleri midir yoksa kendisini kendisine bölememek, haydi böldük diyelim, bir sonuca varamamak mıdır? Çünkü matematiğe göre herhangi bir sayı kendisine bölündüğünde sonuç 1'dir. Bu durum sıfır için öyle bir hiçliktir ki, bırakın 1 bulmayı, tanımlamak bile zor gelmiştir insana, tanımlana- maz.

İşte, sıfırın hayatını öğrendikten sonra ona bir anlam yüklemeye başlayabiliyorsunuz (filizlenme). Aramızda kalsın, bu sayıyı gerçekten seviyorum, dünyamda ona da yer var dolayı- sıyla.

Eğer insanlardan zaten soyutlanmışsanız ve dünyanıza birini almak istiyorsanız ona bildikle- rinizi anlatın, diğer bir deyişle kapınızı aralayın.

Bu "sıfır,, muhabbetini size anlatma sebebim size düşünce dünyam hakkında bir ipucu ver- mekti. Konumuza direkt geçiş yapalım:

Biriyle tanıştınız ve onunla tanışmak yetmedi; onu tanımak, kendinizi ona tanıtmak istiyorsu- nuz. Dünyalarınızı açmak istiyorsunuz. Dünyadaki tek bilgi türü sadece gördüklerimiz, duyduk- larımızdan ibaret olanlar değildir. Kendiniz hakkında da bilgi verebilirsiniz. Sevdiğiniz renk dahi bir bilgi sayılır. Açıkçası yedi notayı bilmek bile bir bilgidir (hatta temel bile denebilir bir bakıma).

Ben psikoloji ile yaklaşmayı seviyorum karşımdakine. Yaptığınız bir hareket yalan ya da şaka bile olsa siz inandığınızda herkes inanıyor. Çoğu zaman şaşırtmayı severim karşımdakini. Bana şunların söylendiğine şahit olabilirsiniz ya da siz söylemiş olabilirsiniz: “Vay be garip kızsın.,” “Söyleyecek bir şey bulamadım.” vb. Siz de bunu kullanın demiyorum ama kendinize göre bir dünya kapısı hayal edebilirsiniz.

Son kısma gelirsek... Eğer dünyanızdaki birini sorguluyor, size benziyor mu merak ediyorsanız onu bilginizle test edin, ufak oyunlar gibi.

Benim gibi şunu diyebilirsiniz: “Dünya düz müdür yoksa yuvarlak mıdır?” Ya da başka bir şey bulabilirsiniz. Bu sorunun cevabı da size kalmış.

Cevap sizi şaşırtıyorsa söyleyenden uzak durmayın. O insandan öğreneceğiniz bir şeyler vardır çünkü.

Beklediğiniz ama istediğiniz cevap değilse dünyanızdaki yerini belirleyin.

Beklediğiniz ve istediğiniz cevap gelmişse o zaten bulur yerini, bunu sonra siz de görebilirsiniz zaten.

Velhasılıkelam; bilgi dünyadır, kafanızın içindeki mükemmel dünya. Dış dünyada deprem olurken orada ufak bir yel esebilir yahut dışarıda her şey sakinken aklınızda fırtına kopuyor olabilir. Bir kelimenin yazılışını bilmek bile dış dünyadaki saygınlığınızı arttırır, iç dünyanızda bir renk olur. Her iki dünyada da bir fark oluşturur. Peki, tüm bu dünyalarımızı anlatan yarı-diyalogun yanı sıra... Cidden... Dünya düz müdür yoksa yuvarlak mı?

FIKRA

HİLAL DENİZ

AKÇURA

ASRİN MÜDAFAASI

Karanlığın geceye doydğu vakitlerde asrın şahitliğinde bir güneş doğdu 19Mayıs'ta Samsun'un dağlarında. Tan yerinde toprak olmuş bedenler selamladılar güneşi. Hüsrân yağmur misali bastırmışken yüreklere, ufuk aydınlandı onun gök gözlerinde. Umut önceli gölgenin yerini almışken karanlığı yırtan özgürlüğün adı Kurtuluş oldu.

Gençlik onun için yenilik demektir. Körelmiş fikirlere karşı duruştu, vaat edilen günlerin hakkının verildiği namusla yazılan tarihin mirasçısı, geleceğin teminatıydı. Bu sebeple armağan edildi kurtuluşun temel. Mahşer huzura usul usul damladığında dahi varlığımızın yegâne temeli şudur ki mabet uğruna şehit düşen neferlerimizin her birinin ak alını sancağımızın hilalinde parlamaktayken emaneti ilelebet muhafaza ve müdafaa etmek bizim vazifemizdir.

19 Mayıs buram buram Anadolu'dur. Kederi değiştiren kaderin ince çizgisidir. Her solukta kudret ile yükselmek, her doğan güneşle yeniden dirilmektir. Aziz Atam sükût içinde uyuyunuz. Kara toprağa akıttığınız kanınız ak geleceğimizin namusudur. Göz yaşlarını kendi elleri ile silen bu millet, gök kubbe mabede kavuşuncaya dek yine bu topraklarda yeni nesillerinin yazdığı tarihini okuyacaktır.

ŞİİR

ZEYNEP NUR
ZİNDAN

SEN

Her gökyüzüne baktığımda "SEN"
Her denizi seyrettiğimde "SEN"
Her canım yandığında "SEN"
Mutluluğumda "SEN"
Üzüntümde "SEN"
Özlediğim "SEN"
Aklımda "SEN"
"SEN" her neredey "SEN"
"SEN"siz yaşayamıyorum "BEN"

FOTOĞRAF

BİLAL GÜVEN

